

CHRISTELLE DABOS

ΕΔΩ

ΚΑΙ ΜΟΝΟ

ΕΔΩ

διόπτρα

**ΠΡΩΤΟ
ΤΡΙΜΗΝΟ**

ΙΡΙΣ

ΜΟΥ ΑΦΗΣΕ το χέρι. Δεν περίμενε καν μέχρι να στρίψει στη γωνία το αυτοκίνητο της μαμάς. Κοιτάζω ό,τι έχει απομείνει από το προφίλ της κάτω από τη μάζα των μαλλιών της. Η εμφάνισή της άλλαξε μες στο καλοκαίρι και τώρα βγάζει μάτι. Χάλια μακιγιάζ, αποτυχημένη βαφή στα μαλλιά. Δεν μου είπε γιατί μου άφησε το χέρι. Δεν χρειάζεται· καταλαβαίνω. Πάντα καταλάβαινα. Είχα καταλάβει ότι ήταν άρρωστος ο μπαμπάς. Είχα καταλάβει ότι η μαμά ήθελε να ξαναπαντρευτεί. Είχα καταλάβει ότι ακολούθησαν εκείνες οι εγκυμοσύνες. Δεν μου εξηγούν ποτέ τίποτα, αλλά εγώ πιάνω στον αέρα το νόημα των γεγονότων, όπως ο ανεμοδείκτης την κατεύθυνση του ανέμου. Τέλος πάντων, καταλαβαίνω γιατί μου άφησε το χέρι. Είναι ένας νόμος του καινούριου κόσμου –ενός κόσμου πολύ μεγαλύτερου σε ηλικία από μένα–, που περιμένει να με καταπιεί μόλις περάσω την πύλη.

Δεν θα έχεις αδελφή Εδώ.

Εντάξει. Την αφήνω να προπορευτεί στο πεζοδρόμιο, βραδύνω

το βήμα μου μπροστά στο μπουλούκι των μαθητών που επιστρέφουν στο σχολείο, περνάω με τη σειρά μου την πύλη. Τα ψηλά κτίρια μαγνητίζουν το βλέμμα μου. Ο ήλιος βάφει ακόμα πιο κίτρινες τις κίτρινες προσόψεις και ακόμα πιο πράσινα τα πράσινα παντζούρια. Το τεράστιο ρολόι δεν δείχνει καν τη σωστή ώρα: 14:28. Σφίγγω τα δόντια. Κάτω από την μπογιά, τον σοβά και το τσιμέντο, πίσω από τους τοίχους, στο βάθος του αοράτου, αντιλαμβάνομαι κάτι που δεν μπορώ ακόμα να προσδιορίσω, κάτι φοβερά βίαιο που έχει κυριεύσει κάθε γωνιά του σχολείου και με τρυπάει ως το μεδούλι. Κάτι που σύντομα θα γίνει κομμάτι του εαυτού μου.

Το προαύλιο δεν θυμίζει σε τίποτα χώρο διασκέδασης και ξεκούρασης. Βρομάει βοθρίλα και πίσσα. Ελπίζω τουλάχιστον να μη μυρίζω κι εγώ. Τον τελευταίο καιρό έχει αρχίσει να φυτρώνει στις μασχάλες μου ένα είδος βλάστησης, αλλά, αμέσως μόλις μου δίνεται η ευκαιρία, το ξεφορτώνομαι με το ξυραφάκι του πατριού μου. Ψάχνω μες στο πλήθος εντοπίζω μερικά γνώριμα πρόσωπα. Παλιούς συμμαθητές από το δημοτικό, γραπωμένους από τα λουριά της τσάντας τους. Μήπως έχω κι εγώ το ίδιο πανικόβλητο ύφος που θυμίζει φάτσα αλεξιπτωτιστή; Είναι εδώ και ο Εμίλ. Καθόμασταν κάθε χρονιά στο ίδιο θρανίο. Εγώ έτρωγα τα παντζάρια του, εκείνος έτρωγε το σπανάκι μου. Με βλέπει και μου χαμογελάει, ανακουφισμένος που βρήκε επιτέλους ένα μάγουλο για να σκάσει ένα φιλί. Τότε κρατιόμασταν συχνά από το χέρι. Κρατιόμαστε από το χέρι και τώρα.

«Μακάρι να είμαστε στην ίδια τάξη», μου λέει.

Δεν απαντάω. Κάνω αυτό που ξέρω να κάνω καλύτερα: στέκομαι στη θέση μου –ούτε πιο μπροστά ούτε πιο πίσω– και κοιτάζω. Κι επειδή κοιτάζω, καταλαβαίνω. Βλέπω όλα όσα δεν

αντιλαμβάνονται ακόμα οι παλιοί μου συμμαθητές, συμπεριλαμβανομένου του Εμίλ. Ένα χάσμα ανοίγει στο προαύλιο, ανάμεσα σ' εμάς και όλους τους άλλους. Πέρσι ήμασταν *οι μεγάλοι*: σήμερα είμαστε πάλι *οι μικροί*. Κοιτάζω. Είμαστε πολύ σφιγμένοι, πολύ μαζεμένοι, πολύ κουμπωμένοι, πολύ εμφανείς. Και καταλαβαίνω. Θα πρέπει να βγάλω γρήγορα απ' το μυαλό μου όλα όσα έμαθα στο πρώτο μου προαύλιο, που βρίσκεται μόλις μερικά στενά παραπέρα αλλά φαντάζει ήδη τόσο μακρινό.

Η αδελφή μου κάθεται σ' ένα παγκάκι μαζί με τις φίλες της. Μέχρι και το γέλιο της βγάζει μάτι. Ινγκρίντ. Τα ονόματά μας μοιάζουν, αλλά εγώ, όχι, εγώ δεν θέλω καθόλου να της μοιάσω.

Χτυπάει το κουδούνι. Συγκεντρώνουν όλα τα καινούρια πιτσιρικά –εμάς– κάτω από το υπόστεγο. Ο διευθυντής και οι καθηγητές αρχίζουν το τροπάρι τους: λογύδρια για το καλωσόρισμα, απαρίθμηση των κανόνων που πρέπει να σεβόμαστε... Δεν ακούω λέξη. Έχω όλο τον καιρό μπροστά μου να διαβάσω κάπου τον κανονισμό του σχολείου. Προς το παρόν, είμαι πολύ απορροφημένη από την προσπάθειά μου να μαντέψω τους άλλους κανόνες, εκείνους που παραμένουν άγραφοι και σιωπηροί, εκείνους που δεν υπαγορεύονται από κανέναν αλλά ακολουθούνται απ' όλους. Σακίδια περασμένα μόνο στον έναν ώμο. Αθλητικά παπούτσια χωρίς κάλτσες. Ασημένια σκουλαρίκια. Επιμελώς ατημέλητο λουκ. Και παντού στο προαύλιο, στα κορμιά, στους διαδρόμους, αυτό το κάτι που δεν μπορώ –δεν μπορώ ακόμα– να προσδιορίσω. Κάτι εχθρικό και συναρπαστικό.

Διαβάζουν δυνατά τα ονόματά μας, μας χωρίζουν σε τάξεις και μας αφήνουν να φύγουμε. Η παλιά παρέα μας από το δημοτικό διαλύθηκε.

Χώνομαι στη σειρά, ανάμεσα στα κορίτσια και τ' αγόρια της ηλικίας μου. Απομνημονεύω τα πρόσωπα της καινούριας τάξης μου. Ο Εμίλ πηγαίνει στη δική του. Μας χωρίζουν τρία βήματα – ένα τεράστιο ρήγμα ανάμεσα σε δύο ηπείρους. Τα δάχτυλά του, σαν χαμένα, μοιάζουν να ψάχνουν ακόμα τα δικά μου. Τα χείλη του τρέμουν. Η μύτη του τρέχει, σχηματίζοντας ένα αυλάκι ως το στόμα του. Τα μάτια μου, που παλεύουν να μείνουν στεγνά, αποφεύγουν τα δικά του. Γύρω μου ακούγονται τα χαχανητά των μεγάλων.

Δεν θα κλαψουρίζεις Εδώ.

Εντάξει. Τέρμα το χεράκι χεράκι και για τον Εμίλ.

ΠΙΕΡ

ΜΠΡΑΒΟ, ΡΕ ΜΥΞΙΑΡΙΚΟ, δεν έχασες καιρό. Μα είναι δυνατόν να πάτησες έτσι τα κλάματα, μπροστά σ' όλο το σχολείο, ήδη από την πρώτη σου μέρα Εδώ; Καλά τα κατάφερες, ρε μυξιάρικο, σε βλέπω να καταλήγεις στις χέστρες της κολάσεως, εκεί κάτω, πίσω από τα γήπεδα. Έτσι ξεκίνησε η φάση για μένα: με κλαψουρίσματα.

Με κλαψουρίσματα και με τον περιττό αριθμό.

Χώνω τα χέρια βαθιά στις τσέπες, το πιγούνι στο στέρνο, το κεφάλι στους ώμους, πράγμα που δεν με βοηθάει να περνάω απαραίτητος, αλλά... πώς να το πω... το σώμα μου έχει συνηθίσει να μαζεύεται και να ζαρώνει. Ακόμα και το καλοκαίρι, μες στο καυτό ημίφως του δωματίου μου, ψεκασμένος με αντικουνοουπικό σπρέι, παρέα μ' έναν ανεμιστήρα στο φουλ και με ραπ στη διαπασών, το έπαιζα βράχος. Ανεβαίνω τη σκάλα πίσω από το μπουλούκι. Μπροστά μου, είκοσι έξι πλάτες φανερώνονται μέσα από σκισμένα φανελάκια. Πλάτες σκυφτές, μυώδεις, παχουλές, σημαδεμένες

με τατουάζ, καμπουριαστές – αλλά όχι τόσο καμπουριαστές όσο η δική μου. Είκοσι έξι πλάτες που έβλεπα μπροστά μου όλη την πρώτη χρονιά μου Εδώ.

Και αν τα πράγματα είναι διαφορετικά αυτή τη φορά;

Δεύτερος όροφος. Ένας όροφος παραπάνω από την προηγούμενη χρονιά, ένας όροφος παρακάτω από την επόμενη χρονιά. Όλοι οι όροφοι είναι ίδιοι. Πλακάκια με σχέδιο σκακιέρας στο πάτωμα, νέον φώτα που τρεμοπαίζουν σαν επιληπτικά, πόρτες που κλείνουν με πάταγο, γκράφιτι όπου σταθείς κι όπου βρεθείς. Υπάρχουν ακόμα και πατημασιές στην οροφή. Όχι του τύπου «πετάξαμε τα παπούτσια μας ψηλά και πέτυχαν το ταβάνι», όχι, καμία σχέση, μιλάμε για ένα πραγματικό μονοπάτι από βήματα που προχωράνε αριστερά, δεξιά, αριστερά, δεξιά, από τη μια άκρη του διαδρόμου ως την άλλη. Αυτό είναι έργο του Τεοφίλ, του ανάποδου μαθητή. Δεν τον έχω δει ποτέ αυτόν τον Τεοφίλ· απ' ό,τι λένε, έχει μετατρέψει σε στέκι του όλα τα ταβάνια του σχολείου. Δεν ξέρω αν είναι υπαρκτό πρόσωπο, αλλά, ακόμα κι έτσι, δεν θα είναι το πιο παράξενο πράγμα που έχω δει Εδώ.

«Πάμε, πάμε, πιο γρήγορα».

Ο καθηγητής έχει ήδη μπουχτίσει. Βγάζει και βάζει ξανά και ξανά τα καπάκια των μισοτελειωμένων μαρκαδόρων που αφήνουν μόνο φαντάσματα γραμμάτων. Η ημερομηνία τρίζει πάνω στον πίνακα. Όλοι κάθονται στις θέσεις τους, βγάζουν τα πράγματά τους από τις τσάντες τους, οριοθετούν ξανά την περιοχή τους· μια τσίχλα κολλημένη στο συρτάρι του θρανίου, τ' αρχικά ενός ονόματος χαραγμένα με κοπίδι. Δύο καρέκλες σε κάθε θρανίο, φυσικά, και, φυσικά, καταλήγω μόνος μου στο βάθος της τάξης.

Ο περιττός αριθμός. Ο φάντης μπαστούνι. Ο ψειριάρης, παρόλο

που ποτέ δεν είχα ψείρες, παρόλο που δεν είμαι ούτε χοντρός, ούτε καχεκτικός, ούτε μπίχλας. Μόνο περιττός.

Κάθομαι. Προς το παρόν, το θρανίο μου είναι απόλυτα ευθυγραμμισμένο με τα υπόλοιπα θρανία της σειράς μου, σχεδόν αλφαδιασμένο. Θυμάμαι ότι έτσι ήταν και την πρώτη χρονιά μου Εδώ, όμως τελικά την έβγαλα με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο. Έφταιγαν τα πόδια του θρανίου. Μετακινούνταν σιγά σιγά προς τα πίσω. Προσπάθησα ν' αντισταθώ. Έβαζα ξανά το θρανίο μου στη θέση του μετά το μάθημα. Το πρωί, κάθε μέρα, διαπίστωνα ότι είχε μετακινηθεί πάλι προς τα πίσω· στη διάρκεια της νύχτας, ναι. Δεν λέει ν' ασχολείσαι με τέτοιου είδους σκηνικά, είναι σαν τη φάση με τα βήματα στο ταβάνι, πρέπει ν' αποδεχτείς το φαινόμενο χωρίς πολλά πολλά.

Καινούρια χρονιά, καινούριος όροφος, καινούρια αίθουσα, καινούριο θρανίο. Και αν τα πράγματα είναι διαφορετικά αυτή τη φορά;

Κουδούνι. Μαθηματικά. Κουδούνι. Γεωγραφία. Κουδούνι. Λογοτεχνία. Οι καθηγητές παρελαύνουν ο ένας μετά τον άλλον, αγανακτισμένοι με τους μαρκαδόρους που δεν γράφουν. Κάνει όλο και περισσότερη ζέστη, η φράντζα μου κολλάει στα φρύδια μου. Τα παράθυρα δεν αφήνουν τον αέρα να μπει μέσα. Η τάξη είναι καμίνι. Καρφώνω το βλέμμα μου στις πλάτες των μπροστινών μου. Οι καρέκλες ταλαντεύονται. Παίρνω πρέφα τα χέρια που ανταλλάσσουν χαρτάκια, αλουμινένια τενεκεδάκια με ποτά, τσιγάρα, βίντεο· το λαθρεμπόριο ξεκίνησε ήδη. Το ίδιο και το νταβατζιλίκι. Είμαι στην τσίτα. Φοβάμαι ότι κάποιο βλέμμα μπορεί να συναντήσει ξαφνικά το δικό μου, ότι μπορεί να θυμηθούν την υπαρξή μου, όλοι τους, φοβάμαι τις συνέπειες.

Τίποτα. Κανένας δεν παίρνει χαμπάρι την παρουσία μου. Το θρανίο μου δεν μετακινείται. Τα ίδια και στην καντίνα – ξεκινάω απαρατήρητος από τα αβγά με μαγιονέζα και καταλήγω απαρατήρητος στο ληγμένο γιαούρτι. Παντού γύρω μου, οχλοβοή και εκβιασμοί, ξεφωνητά και πεταχτά φιλιά. Εκείνοι είναι η θάλασσα, εγώ ο ύφαλος.

Και αν τα πράγματα είναι όντως διαφορετικά αυτή τη φορά;

Περνάω τις επόμενες ώρες με το κεφάλι στραμμένο προς το παράθυρο, χαζεύω τα περιστέρια που κουτσοουλάνε τα παγκάκια στο προαύλιο. Είμαι ιδρωμένος, το στιλό γλιστράει ανάμεσα στα δάχτυλά μου. Δεν ξέρω αν φταίει το μεσημεριανό φαγητό, πάντως η κοιλιά μου δεν σταματάει να γουργουρίζει. Οκέι. Αυτή θα είναι η καθοριστική δοκιμασία. Έχουμε ένα μικρό διάλειμμα ανάμεσα στα μαθήματα. Οι τάξεις αδειάζουν, όλοι τρέχουν να καβατζώσουν τις τουαλέτες και να λουφάρουν για λίγα λεπτά. Συνήθως εγώ μένω μόνος μες στην τάξη, αλλά σήμερα το πράγμα επείγει.

Περπατάω ξυστά στους τοίχους του διαδρόμου, για να περνάω απαρατήρητος.

Στέκομαι μπροστά στην πόρτα της τουαλέτας.

Μπαίνω μέσα.

Τα γέλια κόβονται μαχαίρι. Μεσ στον καπνό των αποτσιγάρων, όλα τα πρόσωπα στρέφονται προς το μέρος μου. Αυτό ήταν. Για πρώτη φορά από τη στιγμή που πέρασα την πύλη σήμερα το πρωί, με βλέπουν. Δεν λένε ούτε λέξη μεταξύ τους, δεν λένε ούτε λέξη σ' εμένα. Μου την πέφτουν με τη μιά και με βία. Με σπρώχνουν, με λούζουν με ροχάλες, με απωθούν πέρα από τα όρια που καταπάτησα, και, ενώ φτύνω το κωλόχαρτο που μου έχωσαν στο στόμα και κουτρουβαλάω τις σκάλες με τα σωθικά μου έτοιμα να

εκραγούν και με το μυαλό μου κυριευμένο από μια δυσβάσταχτη διαύγεια, το ξέρω, ναι, το ξέρω ότι από απόψε το βράδυ το θρανίο μου θ' αρχίσει πάλι να οπισθοχωρεί, απ' αύριο το πρωί θ' αρχίσουν τα καψόνια και οι εκβιασμοί.

Διασχίζω το προαύλιο, προσπερνάω τα γήπεδα, μπαίνω στις χέστρες της κολάσεως, αφόρητη μπόχα, βουλωμένα υδραυλικά, ξαναβρίσκω τη γνώριμη λεκάνη, τη μοναδική όπου μου επιτρέπεται να καθίσω από τότε που ήρθα Εδώ. Αδειάζω τα σωθικά μου. Δεν είναι καλό να χασομεράς στις χέστρες της κολάσεως, επειδή όσο περισσότερο μένεις, τόσο περισσότερο θέλεις να μείνεις, κι εγώ ήδη νιώθω την επίδραση, ίσως των τοίχων, ίσως των οσμών, αν και υποψιάζομαι ότι μάλλον είναι αυτό το ίδιο πράγμα που κάνει τα θρανία να οπισθοχωρούν και κάποιους να περπατούν στο ταβάνι, κάτι που φωλιάζει σε κάθε χαραμάδα του σχολείου, με στριμώχνει από παντού, και όσο ξαλαφρώνω τόσο αναλιγώνω, όλοι οι μύες της πλάτης μου χαλαρώνουν, νιώθω πιο ξεφτυλισμένος κι ευτυχισμένος από ποτέ. Κλαίω με λυγμούς από την ανακούφιση.

Όχι, τα πράγματα δεν θα είναι διαφορετικά αυτή τη φορά.

Είμαι ο περιττός, ο φάντης μπαστούνι, ο ψειριάρης – και αυτό δεν μπορεί να μου το πάρει κανείς.

ΜΑΝΤΛΕΝ

ΑΛΟΓΑ.

Κάποτε η Λουίζ σχεδίαζε συνέχεια άλογα. Προφίλ, τρία τέταρτα, ανφάς, ναι, ακόμα και ανφάς. Όταν έφτιαχνα εγώ άλογο ανφάς, η δασκάλα νόμιζε ότι είχα σχεδιάσει μπουκάλι. Ενώ τα άλογα της Λουίζ ήταν αριστουργήματα. Πιο αληθινά και από τ' αληθινά. Έπαιζε με τις σκιές για να φαίνονται οι φιγούρες της ανάγλυφες, για να δημιουργούνται κοιλότητες, για να ξεπετάγονται από το χαρτί χαιίτες, ρουθούνια, μύες, οστά... Και οι κόρες των ματιών κατάμαυρες, με μια ιδέα λάμψης ανάμεσα στις βλεφαρίδες. Πόσο βαθύ ήταν το βλέμμα των αλόγων της Λουίζ! Όταν έσκυβα πάνω από τα σκίτσα της, είχα την υπέροχη αίσθηση ότι έπεφτα στον πάτο ενός πηγαδιού.

Φαλλοί.

Αυτό ζωγραφίζει σήμερα η Λουίζ στο περιθώριο της σελίδας της μ' ένα μολύβι 2B. Σιχαίνομαι τα 2B. Είναι λιπαρά και κάνουν έναν απαίσιο θόρυβο. Εγώ έχω μόνο μολύβια HB στην κασετίνα

μου, μόνο ρόδακες στο τετράδιό μου. Παράτησα τα ανφάς άλογα και τα αντικατέστησα με χάρτινα βιτρό. Τα σχεδιάζω με διαβήτη και τα γεμίζω με χρώματα, πιέζω δυνατά τη μύτη του μολυβιού στα περιγράμματα, έπειτα απαλά ανάμεσα στις γραμμές, οι λοξές μολυβιές μου δεν πρέπει με τίποτα να βγουν έξω από το πλαίσιο. Αν βγουν απέξω ή αν το χέρι μου ακουμπήσει κατά λάθος στο σχέδιο και μουτζουρώσει το φρέσκο μολύβι, σκίζω τη σελίδα και ρίχνω μια τσιμπιά στον μηρό μου.

Το 2B της Λουίζ σκितσάρει φουριόζικα ένα άσεμνο σχέδιο πάνω στον ρόδακα που έχω μόλις τελειώσει. Σκάει ένα χαμόγελο που δεν αργεί να σβήσει από τα χείλη της. Στο φως του προτζέκτορα, η μορφή της μου φαίνεται ακόμα πιο τραχιά. Η καθηγήτρια μας δείχνει σλάιντς από διάφορα μουσεία που έχει επισκεφτεί στα ταξίδια της. Πλαστικές τέχνες. Στην πρώτη γυμνασίου ήταν το αγαπημένο μας μάθημα. Ή, μάλλον, ήταν το μάθημα όπου προτιμούσαμε ν' ανταγωνιζόμαστε. Τώρα η Λουίζ έχει πάψει να με ανταγωνίζεται. Δεν χρειάζεται πια να με ανταγωνίζεται. Βαριέται. Είχε ήδη αρχίσει να βαριέται πέρσι και πρόπερσι. Βαριέται Εδώ. Παρά την παρουσία μου. Εξαιτίας της παρουσίας μου. Περάσαμε ένα ολόκληρο καλοκαίρι χωρίς να βρεθούμε, χωρίς να τηλεφωνηθούμε, και τώρα δυσκολευόμαστε ήδη να βρούμε ένα θέμα συζήτησης. Μου μιλάει για ταινίες που δεν έχω δει, της μιλάω για βιβλία που δεν έχει διαβάσει. Τα πράγματα ανάμεσά μας ήταν λιγότερο περίπλοκα την εποχή των αλόγων. Ακόμα κι αν κάποτε μας ένωνε μια φίλια, τώρα έχουμε ξεχάσει πώς να είμαστε φίλες, όμως παραμένουμε μαζί, παρά τις σιωπές, για να προστατευόμαστε από τους υπόλοιπους της τάξης. Αν κυκλοφορείς μόνος σου Εδώ, καταλήγεις να θεωρείσαι

περιττός, κι εμένα αυτό με τρομάζει. Και νομίζω ότι τρομάζει και τη Λουίζ.

«Είδα ένα τέτοιο το καλοκαίρι».

Η Λουίζ μόλις που χαμηλώνει τη φωνή της. Τα σλάντς διαδέχονται το ένα τ' άλλο. Φλογερό κιαροσκούρο. Κουνάω το κεφάλι· δεν καταλαβαίνω.

Σχεδιάζει ξανά με το 2B της έναν φαλλό. Τα μάτια της γυαλίζουν μέσα από το άψογο πλαίσιο του καρέ της. Μεταξένια μαλλιά. Μεταξένια φωνή. Μεταξένια επιδερμίδα. Δεκατεσσάρων ετών, όπως κι εγώ. Μοιάζει με εντεκάχρονη. Το σώμα της έχει παραμείνει λυγερό και απαλό, πλάκα μπρος και πίσω, υποκριτικά άθικτο, ενώ το δικό μου δέχεται επίθεση από την εφηβεία. Με κοιτάζει με ένα βλέμμα που δεν βλέπει πραγματικά.

«Είναι σαν να καταπίνεις νερό στη θάλασσα».

Τα χείλη της μισανοίγουν. Σκοτάδια και λάμψη, όπως τα μάτια των παλιών αλόγων της. Το ξεφούρνισε. Θα 'θελα να κλείσω τα αφτιά μου, να μην την ακούω, να μην την αφήσω να με μολύνει, όχι από την πρώτη μέρα, όχι τον καινούριο εαυτό μου, όχι αυτή που έγινα στις 31 Αυγούστου. Τσιμπάω τον μηρό μου.

«Εσύ γνώρισες κανέναν το καλοκαίρι;»

Υπάρχει μια επικριτική χροιά στην ερώτησή της. Μια μομφή. Η Λουίζ νιώθει εκ των προτέρων απογοητευμένη. Η Λουίζ δεν με ανταγωνίζεται πια, όχι. Με γνωρίζει αρκετά καλά για να ξέρει ότι δεν είχα καμία συναναστροφή με γεννητικά όργανα, ούτε από κοντά ούτε από μακριά. Καμία επαφή, ποτέ, με κανέναν, ούτε καν μ' εμένα την ίδια. Όταν κάνω μπάνιο, χρησιμοποιώ το ντους οροφής· όταν πηγαίνω τουαλέτα, χρησιμοποιώ τρίφυλλο χαρτί υγείας.

«Όχι».

Είναι ψέμα, ένα ψέμα που ξορκίζω με άλλη μια τσιμπιά στον μηρό, όμως το αποτύπωμά του μένει στην ψυχή και στη συνείδησή μου. Η Λουίζ γέρνει στη ράχη της καρέκλας της αισθησιακά, αν και δεν μ' αρέσει αυτή η λέξη. Ξέρω ένα σωρό λέξεις, αλλά αποδέχομαι μόνο λίγες απ' αυτές. Τα λόγια καταστρέφουν τα πάντα. Είναι σαν να περιγράφεις ένα όνειρο – και τα δικά μου όνειρα είναι απεριγράπτα. Κυρίως το όνειρο της 31ης Αυγούστου: χάραξα, μάλιστα, και την ημερομηνία με τη μύτη του διαβήτη στην ταπετσαρία του δωματίου μου, ανάμεσα στην ντουλάπα και τη βιβλιοθήκη. Μια μυστική συμφωνία. Είχα πια αρχίσει ν' απελπίζομαι. Όλο και πιο απογοητευτικά βιβλία, όλο και πιο πλαστή ζωή. Μεσ στη θολούρα ενός μεσημεριανού ύπνου, αναζήτησα μια διέξοδο μακριά από την ασχήμια, μακριά απ' αυτό το άβολο σώμα που με βαραίνει κάθε μέρα όλο και περισσότερο, που ιδρώνει και εκκρίνει και ματώνει.

Τότε ακριβώς συνέβη.

Μια εκτυφλωτική λάμψη κάτω από τα βλέφαρά μου. Μια φωνή στ' αριστερό αφτί μου: μια φωνή τρομακτική. Μου είπε: «Είσαι Η Εκλεκτή» (ναι, ναι, άκουσα τα κεφαλαία γράμματα). Όταν ξύπνησα, οι μύες μου είχαν παραλύσει, τα πόδια μου ήταν βαριά σαν μολύβι και τ' αριστερό αφτί μου πονούσε από το εκκωφαντικό βουητό. Κατάλαβα αμέσως ότι όλα θ' άλλαζαν για πάντα, ότι είχα κληθεί ν' αποδεχτώ ένα πεπρωμένο ασυνήθιστο, ότι πλησίαζε η επανάσταση του κόσμου μου, του κόσμου όλου.

Και μετά το όνειρο της 31ης Αυγούστου όλα έμειναν ίδια κι απαράλλαχτα.

Τα σπυράκια στο πιγούνι μου συνέχισαν να πολλαπλασιάζονται,

το τηλεοπτικό δελτίο ειδήσεων δεν ανέφερε καμία αποκάλυψη και η καινούρια σχολική χρονιά δεν άργησε να ξεκινήσει. Παραμόνευα για κάποιο σημάδι. Παραμόνευα καθώς περνούσα την πύλη σήμερα το πρωί. Παραμόνευα σε κάθε μάθημα, σε κάθε διάλειμμα. Παραμονεύω ακόμα και αυτή τη στιγμή, μες στην τάξη, ανάμεσα σε δύο σλάιντς και δύο τσιμπιές στον μηρό. Γιατί είμαι Η Εκλεκτή, με κεφαλαία. Δεν ξέρω ούτε ποιος με διάλεξε ούτε γιατί με διάλεξε, όμως σύντομα όλα θ' αλλάξουν· χάρη σ' εμένα· εμένα, που η Λουίζ έχει πάψει πια ν' ανταγωνίζεται· εμένα, που δεν θα έχω πια ανάγκη ν' ανταγωνίζομαι τη Λουίζ.

Η προβολή τελείωσε. Η καθηγήτρια χτυπάει τα χέρια για να μας ξυπνήσει.

«Ποιος θ' ανοίξει τα παντζούρια;»

Σηκώνομαι βιαστικά, προτού καν σκεφτεί να σηκωθεί η Λουίζ, η αγαπημένη όλων των καθηγητών. Το σχολείο χρειάζεται *εμένα*. Παλεύω με τα παλιά, σκουριασμένα μάνταλα των παραθύρων. Σε λίγα δευτερόλεπτα θα χτυπήσει το κουδούνι, θα σχολάσουμε. Κάτι θα συμβεί. Κάτι πρέπει να συμβεί.

Εδώ.

Ανοίγω μ' ένα απαλό σπρώξιμο τα πράσινα παντζούρια. Μια σκιά ξεπροβάλλει από τον ήλιο, περνάει ξυστά πάνω από το κεφάλι μου, στροβιλίζεται απ' άκρη σ' άκρη στην αίθουσα, ξεσηκώνει ουρλιαχτά –ναι, ακόμα και η Λουίζ ουρλιάζει–, κάθεται πάνω στα θρανία κι ύστερα φεύγει από το παράθυρο τόσο ξαφνικά όσο ήρθε.

Κουδούνι. Η καθηγήτρια αναστενάζει.

«Λοιπόν... Ποιος θα καθαρίσει τις κουτσουλές του περιστεριού;»

Το βλέμμα μου είναι καρφωμένο στο λευκό φτερό που έπεσε
μπροστά στα πόδια μου. Χαμογελάω. Να το. Να το σημάδι. Η νέα
ζωή μου θα ξεκινήσει επιτέλους.

ΓΚΙ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ τ' όνομα κάτω από το δικό μου; Η λίστα είναι γραμμένη στον παλιό μαυροπίνακα με κιμωλία και με... να δεις πώς το λέμε αυτό... *καλλιγραφία*. Όταν ξεκίνησα το γυμνάσιο, αρχή αρχή ακόμα, ο πίνακας βρισκόταν στον πρώτο όροφο. Και όταν εγώ κι οι συμμαθητές μου πήγαμε δευτέρα γυμνασίου, ο πίνακας μετακόμισε μαζί μας στον δεύτερο όροφο. Τα ίδια και στην τρίτη γυμνασίου. Και ξανά τα ίδια τώρα:* ο πίνακας είναι εδώ, στον διάδρομο του τετάρτου και τελευταίου ορόφου, όπου έφτασα ανεβαίνοντας την ατελείωτη σκάλα με τα πόδια, αφού το ασανσέρ, εννοείται, είναι για τους καθηγητές και για τον διευθυντή (και για τον Πρίγκιπα). Δεν ξέρω καν ποιος μας ξεβιδώνει, μας ανεβάζει και μας ξαναβιδώνει κάθε φορά αυτό τον πίνακα. Όμως

* Εννοεί στην τετάρτη γυμνασίου, επειδή το γαλλικό γυμνάσιο είναι τετρατάξιο. (Σ.τ.Μ.)

είναι πάντα εδώ, πιστός στο πόστο του, στην καινούρια θέση του, τη Δευτέρα που ξεκινάει η νέα σχολική χρονιά.

Και την Τρίτη, όπως πάντα, υπάρχει στον πίνακα η λίστα. Μόνο που φέτος αυτό εκεί τ' όνομα που είναι γραμμένο κάτω από το δικό μου είναι παντελώς άγνωστο.

«Τι έγινε; Μας χώρισαν ήδη σε ζευγάρια;»

Μόλις έφτασε η Αριάν. Μοιάζει να ξύπνησε στραβά. Και να παρέμεινε στραβωμένη στη διαδρομή με το λεωφορείο. Είναι ολοφάνερο ότι δεν είναι πρωινός τύπος. Τα τακούνια της κάνουν απίστευτο θόρυβο στον διάδρομο. Υποτίθεται ότι ο κανονισμός απαγορεύει τέτοια τακούνια, αλλά η Αριάν δεν συμμορφώθηκε ποτέ με τις υποδείξεις. Το ίδιο κι εγώ, δεν συμμορφώθηκα ποτέ, αφού κωλοβαράω μες στην τάξη. Αλλά, εντάξει, είναι φυσικό: στη λίστα, ανήκουμε και οι δυο μας στους Αποπάνω.

Όμως τι είναι αυτό τ' όνομα κάτω από το δικό μου;

Η Αριάν μού δίνει ένα ψεύτικο πεταχτό φιλί που δεν αγγίζει το μάγουλό μου, ίσα με τις άκρες των χειλιών της, ένα φιλί που στην αρχή με ζεσταίνει κι ύστερα με παγώνει. Η Αριάν ήταν η πρώτη μου καψούρα και η πρώτη μου χυλόπιτα. Έχει φέρει μαζί της το πλαστικό καλάθι της του σουπερμάρκετ· έχω κι εγώ μαζί μου το δικό μου. Είναι φανερό ότι δεν χαιρέται ιδιαίτερα που έχουμε αναλάβει μαζί την αγγαρεία της συγκομιδής, αλλά τι να κάνουμε, οι διαταγές είναι διαταγές.

«Κάποιος μ' έχει καταραστεί».

Η Αριάν μόλις διάβασε τη λίστα στον πίνακα. Κρύβει το πρόσωπό της στα χέρια της, μόνο για μια στιγμή, επειδή αυτές οι συμπεριφορές δεν αρμόζουν σε μια Αποπάνω. Τ' όνομα κάτω από

το δικό της το αναγνωρίζω, ναι. Βγάζω ένα γελάκι που φαίνεται ηλίθιο ακόμα και σ' εμένα τον ίδιο.

«Σ' έβαλαν μαζί με την ψειριάρα;»

«Κάποιος μ' έχει καταραστεί φουλ».

Αυτό είναι ένα από τα πράγματα που δεν πολυκαταλαβαίνω Εδώ. Όλοι δηλώνουν για ψύλλου πήδημα ότι είναι «καταραμένοι», λες και είναι αλήθεια. Εγώ δεν πιστεύω ούτε στην τύχη ούτε στην ατυχία. Ή, τέλος πάντων, πιστεύω ότι δεν πιστεύω.

«Αποκλείεται», λέω στην Αριάν. «Αυτή είναι περιττή. Δεν γίνεται να καθίσει στο ίδιο θρανίο με κάποιον. Ούτε καν ως Αποκάτω».

«Φέτος γίνεται».

«Γιατί;»

«Επειδή έχει έρθει η ξένη, ρε βλαμμένο. Αλλάζει η μοιρασιά. Τώρα είμαστε περισσότεροι στην τάξη, ανατρέπονται οι ισορροπίες. Η ψειριάρα δεν θα είναι πια ψειριάρα κι εγώ θα τη φάω όλη τη χρονιά στη μάπα».

Σοβαρά; Έχουμε στην τάξη μια ξένη; Μήπως είναι δικό της τ' όνομα που βλέπω κάτω από τ' όνομά μου; Ούτε που την πήρα είδηση χθες –για να μάθω να κοιμάμαι στο θρανίο–, αλλά, εντάξει, προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν μπορεί να είναι χειρότερη από την ψειριάρα ή από τον Κριστόφ. Αυτός ο Κριστόφ ήταν ο περσινός διπλανός μου – και δεν πίστευα με την καμία ότι ήταν δυνατόν να υπάρχει κάποιος πιο άσχετος από μένα στη Γραμματική και στην Έκθεση. Τα σκάτωσα στα γραπτά μου και κονόμησα μερικές γερές μπούφλες στο σπίτι. Η λίστα ισχύει μόνο στο σχολείο. Για τους γονείς μου, δεν είμαι ένας Αποπάνω. Είμαι ένα μηδενικό.

«Πες το στον Πρίγκιπα», λέω στην Αριάν.

«Τι να του πω;»

«Να σε βάλει με κάποια άλλη Αποκάτω. Ή μ' έναν άλλον Αποκάτω. Ίσως μπορεί να γίνει κάποια ανταλλαγή».

Η Αριάν μού ρίχνει μια από εκείνες τις χαρακτηριστικές ματιές της. Αν και μου φτάνει με το ζόρι ως το πιγούνι παρά τα σταρλετίστικα τακούνια της, αισθάνομαι μικροσκοπικός.

«Καλά, ρε βλαμμένο, ακόμα να το καταλάβεις; Δεν γράφει ο Πρίγκιπας τη λίστα».

«Τότε ποιος τη γράφει;»

Η Αριάν φαίνεται... να δεις πώς το λέμε αυτό... *εμβρόντητη*, ναι. Εμβρόντητη και απογοητευμένη. Προκαλώ συχνά αυτή την αντίδραση.

«Πώς είναι δυνατόν να είσαι Αποπάνω; Δεν μπορώ να το πιστέψω».

Γελάω, αν και κατά βάθος δεν θέλω πραγματικά να γελάσω. Κανένας δεν μπορεί να το πιστέψει. Στη λίστα, η θέση των κοριτσιών δεν εξαρτάται απ' το ποια έχει πέραση και η θέση των αγοριών δεν εξαρτάται απ' το ποιος την έχει πιο μεγάλη. Δεν θυμάμαι καν πότε ξεκίνησε. Ήταν χειμώνας; Ήταν άνοιξη; Πάντως σίγουρα ήταν η πρώτη μας χρονιά Εδώ. Τα ονόματα της τάξης μας γραμμένα με κιμωλία, δυο δυο, ένα όνομα από πάνω, μια γραμμή, ένα όνομα από κάτω σαν κλάσματα με γράμματα αντί γι' αριθμούς. Η τάξη μας χωρίστηκε στα δύο εκείνη τη μέρα. Τα ζευγάρια αλλάζουν κάθε χρόνο, αλλά ένα πράγμα δεν άλλαξε ποτέ: οι Αποπάνω παραμένουν πάντα Αποπάνω και οι Αποκάτω παραμένουν πάντα Αποκάτω. Μόνο η δική μας τάξη έχει λίστα. Και μόνο η δική μας τάξη έχει Πρίγκιπα. Πάντοτε πίστευα ότι εκείνος αποφάσιζε για

τα ονόματα στον πίνακα, κυρίως επειδή δεν υπάρχει ποτέ εκεί το δικό του όνομα.

Αν δεν το αποφασίζει εκείνος, τότε ποιος το αποφασίζει; Ποιος μ' έβαλε να καθίσω με την ξένη;

Όπου να 'ναι θα χτυπήσει το κουδούνι, δεν πρέπει να ξεχάσουμε τη συγκομιδή. Οι άλλοι αρχίζουν να σκάνε μύτη και να παρελαύνουν μπροστά από τον πίνακα. Οι Αποπάνω, οι Αποκάτω. Όλοι θέλουν να δουν ποιο θα είναι το ταίρι τους αυτή τη χρονιά. Κάποιοι χαμογελούν, κάποιοι μορφάζουν. Η λίστα είναι η λίστα, κανείς δεν μπορεί να την αμφισβητήσει. Εγώ κι η Αριάν ξεροσταλιάζουμε έξω από την τάξη, με τα καλάθια μας στα χέρια. Αφήνουμε τους Αποπάνω να μπουν. Η Αριάν τούς χαιρετάει με πεταχτά φιλιά στα μάγουλα, με αληθινά φιλιά, που ακούγονται ταυτόχρονα στεγνά και υγρά και αντηχούν μ' έναν παράξενο τρόπο στα σωθικά μου. Προσπαθώ ν' ανταλλάξω χεί φάιβ με μερικούς όχι και τόσο στενούς φίλους.

Καταφτάνει ο Πρίγκιπας. Δεν απαντάει στο «γεια» που του λέω, αλλά, οκέι, δεν απαντάει ούτε στα «γεια» των άλλων. Όλοι αποφεύγουν να τον κοιτάζουν καταπρόσωπο: απαγορεύεται. Κάθεται στη συνηθισμένη θέση του. Στη μέση της τάξης. Μόνος. Ο Πρίγκιπας δεν έχει ποτέ ταίρι.

Μετά είναι η σειρά των Αποκάτω. Η Αριάν κι εγώ χώνουμε μπροστά τους τα καλάθια μας. Μαζεύουμε λεφτά και τσιγάρα (τα light δεν μετράνε, οι μπάφοι μετράνε διπλά). Κοζάρω τους Αποκάτω. Ψάχνω την ξένη· δεν τη βρίσκω. Το παίζω χαλαρός μπροστά στους υπόλοιπους, αλλά έχω φρικόρει μ' αυτή την γκόμενα που δεν τη γνωρίζω και δεν με γνωρίζει. Χώρια που ποτέ δεν με είχα βάλει να καθίσω με γκόμενα. Δεν είναι ότι φαντάζομαι ήδη τρελά

σενάρια: τις Αποκάτω δεν τις υπολογίζω καν, είναι θέμα αρχής. Όμως έχω κάνει απόπειρες με όλες τις Αποπάνω της τάξης μου. Ούτε μία δεν έχει πει να. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα απ' το να γίνεσαι ρόμπα. Γι' αυτό αποφεύγω την απόρριψη, το παίζω ότι εγώ δεν ενδιαφέρομαι πια, κι ας είναι ξεφτίλα ν' αποφοιτήσω από το γυμνάσιο στο τέλος αυτής της σχολικής χρονιάς χωρίς να έχω δώσει ούτε ένα γλωσσόφιλο, σίγουρα θα ξεφτιλιστώ λιγότερο απ' ό,τι αν τρώω τη μια χυλόπιτα μετά την άλλη.

Η συγκομιδή έχει σχεδόν τελειώσει. Το καλάθι της Αριάν είναι γεμάτο: είναι πιο καπάτσα από μένα. Η ψειριάρα –συγγνώμη, η πρώτη ψειριάρα– κόντεψε να μπήξει τα κλάματα από τη χαρά της όταν είδε στον πίνακα τ' όνομά της κάτω απ' αυτό της Αριάν, όμως δεν το έκανε, ευτυχώς, γιατί δεν λέει να μπήγεις τα κλάματα μπροστά στους άλλους, δεν λέει με τίποτα, είναι σαν να πηγαίνεις γυρεύοντας να σε πλακώσουν, τέλος πάντων, δεν έμπηξε τα κλάματα, αλλά πλήρωσε το μερίδιό της πρώτη φορά και μάλιστα πλήρωσε παραπάνω από το προβλεπόμενο, λέγοντας ευχαριστώ-ευχαριστώ στην Αριάν, που κρατιόταν για να μην τη χαστουκίσει, αφού η τύπισσα καλώς ή κακώς είχε πληρώσει και δεν χαστουκίζουμε αυτούς που πληρώνουν, εκτός κι αν μπήξουν τα κλάματα, έτσι λέει ο κανονισμός. Όπως και να 'χει, αισθάνομαι κάπως άβολα.

Στο μεταξύ, η ξένη παραμένει άφαντη. Μπροστά μου, ο Κριστόφ προσπαθεί να μου κάνει παζάρια. Δεν έχει βάλει στο καλάθι ούτε το ένα τέταρτο απ' όσα μας χρωστάει. Παρόλο που ξέρει πώς πάει το πράγμα. Πληρώνει: έχει το κεφάλι του ήσυχο μέχρι τη συγκομιδή του επόμενου μήνα. Δεν πληρώνει: του κάνουμε τη ζωή κόλαση μέχρι να πληρώσει.

«Έλα, ρε φίλε», μου λέει. «Μην ξηγιέσαι έτσι. Δεν έχω μαζί μου λεφτά. Θα τα φέρω οπωσδήποτε αύριο, και με τόκο».

Μου έχει πουλήσει το παραμύθι του άφραγκου κι άλλες φορές, τότε που ήταν ο Αποκάτω μου. Δεν φτάνει που ο Κριστόφ είναι κακός σε όλα τ' άλλα, είναι και κακοπληρωτής. Του βουτάω τα αθλητικά παπούτσια του και τα ρίχνω στο καλάθι. Δεν είναι καμιά φοβερή μάρκα, αλλά δεν είναι και για πέταμα. Και με λίγη τύχη, θα είναι στο νούμερο του Πρίγκιπα. Παρόλο που ο καθηγητής έφτασε επίτηδες πιο αργά για να μη δει τις βρομοδουλειές μας, δεν πρόκειται να χασομερήσει άλλο. Μεσ στην τάξη, όλοι έχουν καθίσει στις καινούριες θέσεις τους με τα ζευγάρια τους, οι Αποπάνω με τους Αποκάτω, η Αριάν με την πρώην ψειριάρα, ο Πρίγκιπας ακριβώς στο κέντρο. Όλοι εκτός από μένα, που περιμένω σύξυλος μπροστά στην πόρτα. Αρχίζει να με πιάνει τρελός πανικός. Και αν δεν έρθει αυτή η ξένη; Και αν καταντήσω να γίνω κι εγώ περιττός; Ο καινούριος ψειριάρης;

Και τότε τη βλέπω: μια μαθήτρια που δεν την έχω ξαναδεί ποτέ. Στον διάδρομο, μπροστά στη λίστα, κρατάει μια κιμωλία και γράφει. Γράφει στον πίνακα. Πράγμα που απαγορεύεται διά ροπάλου. Τρέχω καταπάνω της και της αρπάζω την κιμωλία από το χέρι.

«Δεν επιτρέπεται να γράφεις στον πίνακα. Μην το ξανακάνεις».

Τα φρύδια της. Παραλίγο να ξεχάσω όλα τ' άλλα, κόλλησα στα φρύδια της, ίσως επειδή σχηματίζουν ένα και μοναδικό φρύδι έτσι όπως ενώνονται μ' ένα μικρό γεφυράκι από τρίχες πάνω από τη μύτη της. Στον πίνακα, η ζημιά έχει ήδη γίνει: τραβηγμένη με την κιμωλία, μια μεγάλη ευθεία, ίδια μ' εκείνο το φρύδι, ακριβώς

ανάμεσα στ' όνομά μου και το δικό της. Η ξένη έχει προσθέσει μια γραμμή πάνω από τη γραμμή και διαπιστώνω ότι δεν υπάρχει πια γραμμή.

Υπάρχει το σύμβολο του «ίσον».